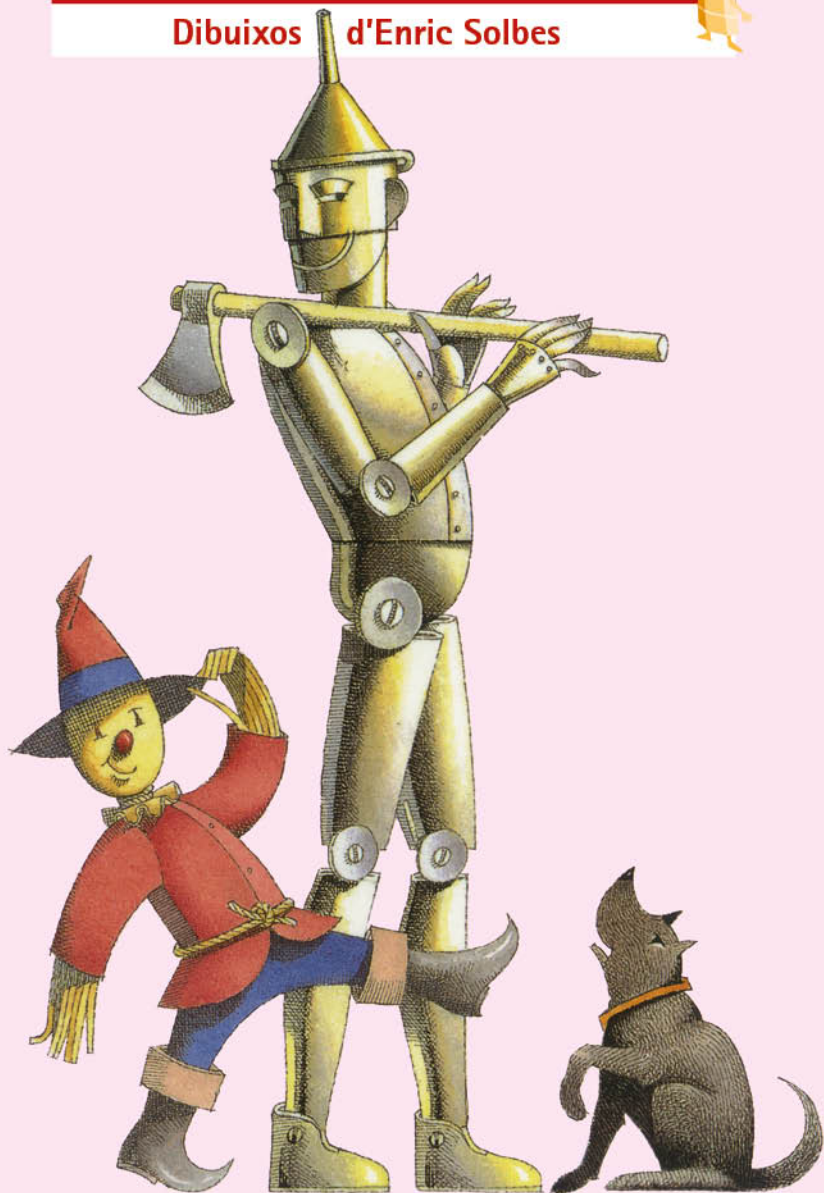

EL MICALET GALÀCTIC

El meravellós Màgic d'Oz

L. Frank Baum

Dibuixos d'Enric Solbes

1. El cicló

Dorothy vivia enmig de les grans praderies de Kansas amb el seu tio Henry, que era llaurador, i la seua tia Em, que era la dona del llaurador. La seua casa era menudeta perquè la fusta amb què va ser construïda la van portar en carro des de molt lluny. Tenia quatre parets i un sostre que formaven una habitació on hi havia una cuina una miqueta rovellada, un armari per als plats, una taula, tres o quatre cadires i els llits. El tio Henry i la tia Em tenien un llit gran en un racó i Dorothy un llit en un altre racó. No hi havia ni golfes ni celler, llevat d'un clot en terra, el clot del cicló, on la família podia refugiar-se si es produïa un d'aquells remolins de vent capaços d'emportar-se per davant

un gran edifici. A aquell clot fosc s'accedia per una trapa de fusta que hi havia enmig de la casa.

Quan Dorothy mirava al seu voltant des de la porta de sa casa, només veia una enorme praderia grisa. Ni un arbre ni una casa trencaven la monotonia del paisatge, que semblava unir-se amb el cel en totes les direccions. El sol havia recremat la terra fins a convertir-la en una massa grisa, solcada per finíssims clivells. Ni tan sols l'herba era verda, perquè el sol havia socarrat les puntetes dels brins fins a deixar-los del mateix color gris que dominava el paisatge. Havien pintat la casa feia temps, però el sol havia ressecat la pintura i les pluges se l'havien emportada, de manera que, ara, la casa era tan trista i tan grisa com les altres coses.

Quan la tia Em hi va anar a viure era una dona jove i bonica, però el sol i el vent l'havien canviada. S'havien endut els seus colors de cara i la rojor dels llavis i li'ls havien deixats grisos també. Ara era prima i seca i no somreia mai. Quan Dorothy, que no tenia pares, va arribar a la casa, la tia Em es va sorprendre tant per les rialles de la xiqueta, que cridava i encreuava les mans sobre el pit cada vegada que sentia la deliciosa veu de Dorothy, i encara no era capaç de comprendre com la xiqueta podia trobar coses que la feren riure.

El tio Henry no reia mai. Treballava durament de sol a sol i no coneixia l'alegria. També era gris, des de la punta de la llarga barba fins a les botes gastades; tenia un aspecte sever i solemne i parlava molt poc.

Era Totó qui feia riure Dorothy i l'ajudava a no tornar-se tan grisa com les altres coses. Totó no era gris; era un gosset negre, amb el pèl llarg i sedós i amb uns ulls negres que brillaven alegrement als dos costats del seu graciós nasset. Totó passava el dia jugant i Dorothy jugava amb ell i el volia amb deliri.

Aquell dia, justament, no estaven jugant. El tio Henry seia en el banquet de la porta i mirava ansiosament el cel, que estava encara més gris que de costum. Dorothy estava dreta a la porta de casa, amb Totó al braç, i mirava també el cel. La tia Em escurava els plats.

Des del nord llunyà escoltaren el lament somort del vent i el tio Henry i Dorothy van veure com les ones que feia l'herba més alta anunciaven la tempesta. Després sentiren un xiulet agut pel sud i quan es van girar van veure que l'herba també s'eriçava per aquell costat.

De sobte, el tio Henry es va alçar.

—Ve un cicló, Em —va dir a la dona—. Vaig a veure què fan els animals. —I se'n va anar al cobert on guardaven les vaques i els cavalls.

La tia Em abandonà el seu treball i va anar a la porta. Una sola mirada li féu comprendre que corrien un greu perill.

—De pressa, Dorothy —va cridar—, amaga't en el clot del cicló.

Totó botà dels braços de Dorothy i es va amagar sota el llit, i la xiqueta va anar a buscar-lo. La tia Em, amb el cor en un puny, va obrir la trapa i baixà al clot

fosc. Dorothy va agafar Totó per fi i volgué seguir la seua tia. Però quan estava enmig de l'habitació, el vent va xiular amb una força terrible i va sacsejar la casa tan violentament que la xiqueta va perdre l'equilibri i va caure a terra. Aleshores va passar una cosa molt estranya.

La casa va fer dues o tres voltes sobre ella mateixa i s'enlairà lentament. Dorothy va imaginar que pujava en globus.

Els vents del nord i del sud van xocar sobre la casa i la convertiren en el centre del cicló. Enmig d'un cicló, l'aire sol estar quiet, però la gran pressió del vent al voltant de la casa va anar enlairant-la més i més, fins al cim del cicló, i allà es va quedar i va ser traslladada a molts quilòmetres de distància, com si fóra una ploma.

Tot estava fosc i el vent udolava terriblement, però Dorothy viatjava amb tota la tranquil·litat del món. Després dels primers revolts, i llevat d'una ocasió en què la casa s'havia inclinat molt, es va trobar suaument gronxada, com un xiquet en un bressol.

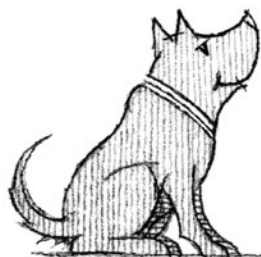
A Totó, tot allò no li agradava gens. Va recórrer la casa, lladrant amunt i avall, però Dorothy va roman-dre quieta a terra i esperà a veure com anaven les coses.

En una ocasió, Totó havia passat massa a prop de la trapa oberta i havia caigut. La xiqueta va pensar que l'havia perdut, però en això va veure una orella que apuntava pel forat, perquè la forta pressió del vent no l'havia deixat caure. La xiqueta va anar gatejant fins

a la trapa, agafà Totó de l'orella i el va pujar a l'habitació. Després va tancar la trapa, per evitar més accidents.

Les hores passaven lentament i Dorothy ja havia perdut la por, però se sentia molt sola i el vent gemegava tan fort que va estar a punt de quedar sorda. Al principi havia cregut que s'esclafaria en tornar a caure la casa, però, com que el temps corria i no passava res de mal, va deixar de preocupar-se i va decidir esperar pacientment, per veure què li deparava el futur. Per fi, va anar a gatameu fins al llit i es va gitar; Totó la va seguir i es va deixar caure al seu costat.

A pesar del balanceig i dels laments del vent, Dorothy va tancar els ulls i no va tardar a adormir-se profundament.

2. L'encontre amb els munchkins

Dorothy es va despertar a conseqüència d'un colp tan sec i tan violent que si no arriba a estar gitada en el seu llit s'hauria fet mal. Però el tro la va deixar sense respiració i es preguntava què havia pogut passar, mentre Totó li posava el seu nasset fred contra la galta i sospirava profundament. Dorothy es va incorporar i notà que la casa ja no es movia i que ja no estava fosc: un sol radiant que entrava per la finestra omplia de claror l'habitació. Va botar del llit i, amb Totó enredant-se-li entre les cames, va anar a obrir la porta.

La xiqueta va fer una exclamació de sorpresa mentre mirava al seu voltant amb els ulls cada volta més oberts per les meravelles que veia.

El cicló havia fet baixar la casa molt suaument —per a tractar-se d'un cicló— enmig d'un país d'una bellesa prodigiosa. Tota la terra estava coberta per una preciosa capa d'herba verda i hi havia també molts arbres frondosos plens de fruita abel·lidora. Pertot hi havia vistosos massissos de flors i molts ocells, amb plomes multicolors, cantaven i volaven de branca en branca. Un miqueta més allà hi havia un rierol que corria alegrement entre els marges verds, i que murmurava amb una veu especialment agradable per a una xiqueta que havia viscut tants anys en un país àrid i gris.

Mentre contemplava aquell paisatge estrany i meravellós, va veure que s'acostava un grupet format per les persones més rares que havia vist mai en la vida. No eren tan grans com les persones majors que ella coneixia, però tampoc no eren massa menudetes. De fet, tenien quasi la seua mateixa estatura, que era la d'una xiqueta prou alta per a la seua edat, però per les aparences, tenien prou més anys que ella.

Hi havia tres homes i una dona i tots portaven una roba molt curiosa. Duien uns barrets acabats en punta que feien més de dos pams d'alçària i tenien uns cascavells al voltant de les ales que produïen una agradable musiqueta quan caminaven. Els barrets dels homes eren blaus i el de la dona, blanc. Ella portava una preciosa túnica que li queia des dels muscles en airosos plecs i arribava fins als peus, estava tota coberta d'estrelletes que brillaven al sol com si foren diamants. Els homes anaven de blau, amb casaquetes del mateix

to que els barrets, i duïen unes botes llustroses, amb unes amples voltes blaves.

Dorothy va pensar que aquells homes devien tenir l'edat del seu oncle Henry, perquè dos d'ells portaven barba. Però la dona era, sens dubte, molt més vella: tenia la cara solcada per les arrugues, els cabells eren blancs i caminava amb prou dificultat.

Quan aquelles persones arribaren a la vora de la casa on era Dorothy, es van parar i feren alguns comentaris en veu baixa, com si tingueren por d'acostar-se més. Però la velleta va anar cap a Dorothy, va fer una profunda reverència i li va dir, amb una veu molt dolça:

—Benvinguda sigues, noble bruixa, a la terra dels munchkins. Volem donar-te les gràcies per haver mort la Malvada Maga de l'Est i per haver lliurat el nostre poble de l'esclavitud.

Dorothy la va escoltar meravellada. ¿Per què li havia dit bruixa aquella dona, i per què deia que havia acabat amb la Malvada Maga de l'Est? Ella era una xiqueta innocent i inofensiva que havia estat transportada per un cicló a molts quilòmetres de distància, i no havia matat ni una mosca en tota la seua vida. Però aquella doneta esperava la seua resposta, de manera que Dorothy va dir:

—És vosté molt amable, però es deu haver equivocat. Jo no he mort ningú.

—Però ta casa sí —va dir la velleta, somrient—, i per al cas és igual. Mira —va dir, assenyalant el cantó de la casa—, encara pots veure-li les sabates.

Dorothy va mirar i cridà, espantada. Exactament pel cantó sobre el qual descansava la biga mestra de la casa, es podien veure dos peus, calçats amb dues sabates de plata acabades en punta.

—¡Oh senyor! ¡Oh senyor! —va exclamar Dorothy plegant les mans sobre el seu pit—. La casa li deu haver caigut damunt. ¿I ara què podem fer?

—Ja no hi ha res a fer —va dir la velleta tranquil·lament.

—Però, ¿qui era? —preguntà Dorothy.

—Era la Malvada Maga de l'Est, com t'he dit —va respondre la dona—. Ha tingut esclavitzats els munchkins durant molts anys, obligant-los a treballar nit i dia. Però ara tornen a ser lliures i volen agrair-te el favor.

—¿Qui són els munchkins? —volgué saber Dorothy.

—Són els habitants d'aquest país que dominava la Malvada Maga.

—¿Vosté és una munchkin? —preguntà Dorothy.

—No, però sóc amiga seua, encara que visc al País del Nord. Quan han descobert que la Malvada Maga de l'Est havia mort, els munchkins m'han enviat un missatger i jo he vingut. Jo sóc la Bruixa del Nord.

—¡Quina gràcia! —exclamà Dorothy—. ¿És una bruixa de veritat?

—Ja ho crec que sí —va respondre la velleta—. Però sóc una bruixa bona i la gent em vol molt. No tinc tant de poder com la Malvada Maga que tu has

esclafat, si no, ja hauria alliberat aquesta pobra gent pel meu compte.

—Jo creia que totes les bruixes eren malvades —va dir la xiqueta, a qui feia una miqueta de por estar parlant amb una bruixa de veritat.

—Ah, no. Això és una mentida. Només hi ha quatre bruixes al País d'Oz i dues d'elles, les que vivim al nord i al sud, som bones. T'assegure que és veritat perquè jo sóc una bruixa bona i no puc dir mentides. Les que viuen a l'est i a l'oest sí que són cruels. Però ara que n'has esclafat una, ja només hi ha una altra maga malvada en el País d'Oz, la que viu a l'oest.

—Però —va dir Dorothy després de reflexionar uns moments—, la tia Em m'havia dit que totes les bruixes havien mort feia molts anys.

—¿Qui és la tia Em? —preguntà la velleta.

—És la meua tia, que viu a Kansas, el poble d'on jo vinc.

La Bruixa del Nord semblà reflexionar uns instants, amb el cap cot i la vista clavada en l'herba. Després va mirar la xiqueta i li va dir:

—Jo no sé on és Kansas, perquè no havia sentit mai aquest nom. Però, dis-me, ¿és un país civilitzat?

—Sí, clar... —va respondre Dorothy.

—Ara ja està tot clar. En els països civilitzats ja no queden ni bruixes, ni màgics, ni fetilleres. Però, com pots veure, el País d'Oz no ha estat mai civilitzat, perquè estem incomunicats amb la resta del món. Per això encara tenim bruixes i màgics.

—¿I qui són els màgics? —preguntà Dorothy.

—Oz en persona és el Gran Màgic —va respondre la bruixa abaixant molt el to de la veu—. Ell sol és més poderós que tots els altres junts. Viu a la Ciutat de les Maragdes.

Dorothy anava a fer una altra pregunta, però en aquell moment els munchkins, que no havien obert la boca, van cridar molt fort i assenyalaren el cantó on, fins aquell moment, jeia la Malvada Maga.

—¿Què passa? —preguntà la velleta i, en mirar, es va posar a riure. Els peus de la difunta havien desaparegut del tot i ara només n'hi havia les sabates de plata.

—Era tan vella —va explicar la Bruixa del Nord— que el sol l'ha assecada en un instant. S'ha acabat. Però les sabates de plata són teues i, si vols, pots posar-te-les.

Després va agafar les sabates de terra i, abans de donar-les a Dorothy, els va llevar la pols.

—La Maga de l'Est estava molt orgullosa de les seues sabates de plata —va dir un dels munchkins— i segur que tenen algun poder, però no hem sabut mai de què es tractava.

Dorothy va entrar les sabates dins de la casa i les va deixar al costat de la taula. Després va tornar a eixir i va dir als munchkins:

—Tinc moltes ganes de tornar a veure els meus tios, perquè estic segura que estan molt preocupats per mi. ¿No em podeu ajudar a tornar a casa?

Els munchkins i la bruixa es miraren, sense respondre. Després van mirar Dorothy i van moure el cap.

—A l'est, no molt lluny d'ací —va dir un d'ells—, hi ha un gran desert que no ha pogut travessar mai ningú.

—I al sud també —va dir un altre—; jo he estat allà i ho he vist. El sud és el país dels quadlings.

—M'han dit —assegurà el tercer home— que l'oest és igual. I aquell país, habitat pels winkies, és el domini de la Malvada Maga de l'Oest, que et faria esclava si intentares travessar les seues terres.

—Jo visc al nord —va dir la velleta— i en els límits de la regió hi ha també un gran desert, que rodeja tot el País d'Oz. Filla meua, em pense que hauràs de viure amb nosaltres.

Dorothy començà a ploriquejar perquè se sentia molt sola entre aquella gent estranya. Les seues llàgrimes van fer molta pena als munchkins, que tenien molt bon cor, i tots van traure de seguida els mocadors i ploraren també. En això, la velleta es va llevar el barret i provà de mantenir-lo en equilibri sobre la punta del seu nas, mentre comptava un, dos, tres amb una veu solemne. De sobte, el barret es va convertir en una pissarra on hi havia escrites aquestes paraules:

DEIXA QUE DOROTHY VAJA
A LA CIUTAT DE LES MARAGDES

La velleta va agafar la pissarra i, després de llegir les paraules que hi havia escrites, va preguntar:

—¿El teu nom és Dorothy, filla?

—Sí —va respondre la xiqueta, mentre es torcava les llàgrimes.

—Si és així, has d'anar a la Ciutat de les Maragdes. Pot ser que Oz vulga ajudar-te.

—¿A on és la ciutat? —preguntà Dorothy.

—Exactament en el centre del país. La governa Oz, el Gran Màgic que t'he dit abans.

—¿És un bon home? —va preguntar, ansiosa, la xiqueta.

—És un bon màgic. Però no sé dir-te si és un home o no, perquè no l'he vist mai.

—¿Com puc anar a veure'l? —preguntà Dorothy.

—Hauràs de caminar. Serà un viatge llarg a través d'un país que de vegades és bonic i de vegades és fosc i terrible. Però posaré tots els meus poders màgics a la teua disposició, per ajudar-te.

—¿Vosté no vindrà amb mi? —va implorar Dorothy que començava a considerar aquella dona com la seua única amiga.

—No, no puc acompanyar-te —va dir—; però et besaré en el front i ningú no intentarà fer mal a una persona que ha estat besada per la Bruixa del Nord.

En això, va besar Dorothy en el front i on la bruixa havia posat els llavis, se li va fer una marca redona i brillant, com Dorothy va tenir ocasió de comprovar al cap de poc.

—El camí que va a la Ciutat de les Maragdes està pavimentat amb rajoles grogues —va dir la bruixa—; no pots perdre't. Quan trobaràs Oz no li tingues por: conta-li la teua història i dis-li que t'ajude. Adéu, filla meua.

Els tres munchkins van fer una profunda reverència i li desitjaren un feliç viatge; després se'n van anar, caminant entre els arbres. La bruixa va acotar el cap amistosament, girà tres vegades sobre el taló i va desaparèixer de sobte. Totó es va quedar de pedra i va començar a lladrar, encara que mentre la bruixa estava present, no havia gosat badar boca.

Però Dorothy, com sabia que era una bruixa i suposava que desapareixeria d'aquella forma, no es va sorprendre en absolut.

